

OMNES UNUM

Leto XVII

1970

Številka 4

„Moja leta so zdrava leta, malo ljudi umrje v tej dobi!“ se rad šali naš stoletnik father Jurij Trunk, ki mu posvečujemo to številko našega lista.

Praznuje letos dne 1. septembra stoletnico svojega rojstva, 19. julija pa je imel 75-letnico svoje ordinacije. Ohranil je, kot vidimo duhovniško karizmo za humor.

Ko je pred več kot dvajset leti končal svoje „Spomine“, se je že poslavljajal od življenja: „Dosegel sem precej visoka leta. Stojim na skrajni meji človeškega življenja. Skoraj bo prešlo in končano. Spomini ostanejo.“ (Spomini, 1950. Založila tiskarna Družbe sv. Mohorja v Celju.)

Skrajna meja se je raztegnila za 20 in več let. V „Utrinkih“ je nekaj sličic iz njegovega pisanega življenja, ki je bilo pestro, kot more biti duhovniško življenje v času in prostoru, kjer je on živel.

„Svečenik sem postal in svečenik ostal,“ je njegovo zadovoljstvo. Father je človek reda in dela. Ko je bil zaprt v Beljaku, si je napravil natančen dnevni red. Do zadnjega je kot ura točno vstajal in se pripravil na mašo, ki jo daruje v stranski kapeli slovensko-hrvaške župnijske cerkve v San Franciscu.

Zdravje se mu je skrhalo že v semenišču. Zato je moral zgodaj potovati v tople kraje. Odtod tudi njegove telesne vaje zjutraj in zvečer. Nedo dolgo tega me je prijatelj vprašal, „če še stoji na glavi“. Uprašanje moram razumeti dobesedno. Res je neki list prinesel sliko dobrega fathra, kako stoji na glavi. Zaradi zdravja gre na sprehod vedno ob isti uri in v vsakem vremenu.

Negre za moje ma-
lenkost. Je le od
majoran deigloriam.
Pozdrav od
J. M. Trunk

In skoraj do zadnjega je vsak dan sedel za pisalni stroj in redno napisal članek za v tisk. Sam noče biti pisatelj, a bi ga morda le vtaknili med slovenske časnikarje, ki naj bodo ponosni na svojega stoletnika. In vendar je napisal obširno knjigo „Amerika in Amerikanci“, delo, ki je še danes največje o naši emigraciji (Celovec 1912). Napisal je vrsto člankov v koroški list „Mir“; pri Mohorjevi v Celovcu je izdal zbirko koristnih naukov za vsakdanje življenje pod naslovom „Bodi svoje sreče kovač“ (Celovec 1904), potopis iz Svete dežele „Na Jutro-
vem“ (Celovec 1911). O vtisih svojega prvega potovanja po Ameriki je napisal v nemščini knjigo „Quer durch Amerika“. In vrsta člankov v „Ameriškem Slovencu“, v „Novem svetu“, v „Ameriški domovini“, v „Ave Mariji“.

Father Trunk je tudi slikar. Ako vstopite v njegovo sobo, jo boste našli vso poslikano z narodnimi motivi. Cerkev, ki jo je na svoji župniji poslikal, je država vzela v svoje varstvo in jo proglasila kot narodni zaklad zaradi njegovih slik.

Doživel je ječo in pregnanstvo, kot sam pove v „Spominih“. Uedno mu je šlo za resnico. Zanj je nastopal in zanj trpel. Odveč mu je bilo sovraštvo, ki ga je dosti užil. Občutil je tudi osamljenost in oporo svojega poklica: „Zdaj sem čisto sam na nepregledni severnodakotski preriji. Le cerkva in Bog sta mi soseda.“ („Spomini“, str. 188.)

Dobremu svečeniku Trunku smo hvaležni za ljubezen, ki jo ima do svojega naroda in Boga.

Slovenski izseljenski duhovniki

FATHRU TRUNKU

Rada bi vam šmarnice poslala.
Če bi rastle tu, bi jih nabrala
Vam, predragi naš gospod.

Vi bi jih nebeški Materi
naprej dali v dar.
Mariji, naši majniški,
na njen oltar.

*Saj vem, da njej še vedno vence pletete,
ker Jezusov ste zvest duhovnik.*

*Vedno ste vence rožne vili,
vse življenje Bogu posvetili,
sedaj pa z veseljem v srcu čakate na srečni čas,
ko Marija pride z radostjo po Vas.*

*Še pozdrave moje Mariji izročite
in posebej jo prosite,
da naj nikdar nas ne zapusti!*

F. R., Pueblo

J. M. Trunk

*Nič ni prazno, kar prebuja duha
k vztrajnosti in premišljevanju.*

„Pravijo, da je mesto San Francisco v Kaliforniji najlepše mesto na svetu. Tu živim zdaj in malo pomagam župniku Vitalu Vodušku pri pastirovanju slovanskih ovčic. Kako sem prišel sem, sam ne vem.“ Tako začenja gospod Jurij Trunk svoje „Spomine“, ki so izšli 1950 v Celju, ter jih je založila tiskarna Družbe sv. Mohorja. Njegov slog je zelo živahen in piše odkrito, kot misli. Za nas so njegovi spomini dragoceni, ker povedo, kako malo se je slovenski človek spremenjal v zadnjem stoletju. Naj nam kar sam pove!

Pri Zavrniku so dobili 1. septembra leta 1870 petega otroka. Pri Sedanu je divjala tisti dan bitka med Francijo in Nemčijo. Po očetu Janezu sem iz pristno koroške družine, po materi, Mariji Janša, je v meni nekaj Gorenjca, ker materin oče je bil doma pri Železniku na Dovjem in si je nakupil pri Mikuču v Bačah. Družinsko ime Trunk utegne izhajati iz Trnek.

Pri krstitvi na Zilji je bilo nekaj zmešnjave. Moje ime naj bi bilo Gregor-Horej. Župnik Majher je morda razumel Jurej in zapisal Georg-Jurij.

Bače so všolane v Loče. Bilo je nekaj nemščine. Učitelj J. Černut je bil narodno zaveden, vsaj podlaga je bila slovenščina. Ker smo na jezikovni meji, so kmetje fante pošiljali eno leto v Beljak. Jeseni l. 1883 pridem v 4. razred. Proti koncu leta vpraša učitelj Tronegger: „Kdo namerava iti na gimnazijo?“ Nekaj rok se dvigne. Čemu ne tudi jaz? Nekaj dni potem pridejo oče: „Oče, študiral bom!“ Mož redkih besed. „Pa prosi gospo (pri Kabonu) za stanovanje.“ Prav se je namerilo. Nihče me ni silil, nihče mi ni branil.

4. razred gimnazije je obiskoval že v Celovcu, ker je stopil v malo semenišče. Po maturi je stopil l. 1891 v celovško bogoslovje, bil je 19. julija 1895 posvečen in 28. julija je pel novo mašo v Bačah.

Priprave za novi poklic so bile končane. O življenju nimam niti najmanjše pritožbe, ampak svečenik sem postal in svečenik ostal. To je vse.

Sredi avgusta 1895 sem nastopil službo v Vetrinju pri Celovcu. Kar prvi teden sem imel političen spopad. Mikučev dedej so mi rekli pri slovesu: „Pravičen bodi, ne tožari se in se ti ni treba bati ne hudiča ne birača!“

Sledi službovanje v Šmohorju, prestavijo me zopet v Vetrinj. Neprijeten dogodek z župnikom, kjer sem ostal trmast, mi prinese piko, ki je ostala. Pošljejo me v Spodnji Dravograd. Že v bogoslovju se mi je zdravje pokvarilo in ostalo rahlo. Poprosim dopusta in odidem v zdravilišče v Brixenu na Tirolskem.

Dne 1. novembra sem bil nastavljen za upravitelja v Kazazah, majhni samotni župniji v Podjurski dolini. Drugo leto sem pomagal na Višarjah in se vrnil za kaplana v Šmihel pri Pliberku. Avgusta l. 1898 sem zopet prišel v Kazaze, kjer sem postal župnik. Tu sem ostal do septembra l. 1904. Ustanovil sem za Kazaze posojilnico in pomagal pri posojilnici v Sinči vesi. Razmere so zahtevale žitno zadrugo. Vsa leta sem pomagal pri zadrugi.

Oprimem se pisarjenja. Če me kdo imenuje pisatelja, me je sram. Pisatelj pesnikuje, piše povesti, novele, romane, drame. Jaz sem vedno le pisaril. Dopisoval sem v koroški list „Mir“, spisal kak podlistek. Za Družbo sv. Mohorja sem sestavil molitvenik „Premišljevanje o Rešnjem Telesu“. Začel sem zbirati koristne nauke za vsakdanje življenje. Knjižico „Bodi svoje sreče kovač“ je izdala Družba sv. Mohorja l. 1904.

Spisal sem tedaj tudi nekaj tvarine za propovedi, ki so šele po letu 1930 več let izhajale kot „Nedeljski kotiček“ v „Amerikanskem Slovincu“, Chicago, Ill. Vsako delo se izplača.

Začel sem se zanimati za zmernostno gibanje, ki se je razvilo v antialkoholno zvezo. V „Domu in svetu“ sem objavil daljšo razpravo, govoril na sestanku v Ljubljani. Gibanje je marsikaj med ljudmi razjasnilo, polagoma pa zaspalo. Politika je bila prva.

V Kazazah sem ustanovil Marijino društvo za dekleta, prvo te vrste na Koroškem. Za koroške razmere so postala ta društva pomembna za tako potrebno narodno zavedanje.

Meseca septembra l. 1904 postanem mestni župnik pri Sv. Križu v predmestju Beljaka. Slovenci pravijo Na Perovi.

Beljak je štel do 18 tisoč prebivalcev (l. 1910). Slovensko mesto nikakor ni bilo, niti ne čisto nemško, vendar na zunaj vse nemško. Po narodnosti bi bilo pet do šest tisoč Slovencev v mestu. Pri ljudskem štetju l. 1910 nas je bilo Slovencev le nekaj nad trideset, pa so vsakega posebej tirali pred komisijo in nam zapretili z ričetom, ker smo goljufivo navedli! Rubrika „občevalni jezik“ je satanska poteza.

V teh letih je Trunk tudi veliko potoval. Zaradi zdravja je odšel v Egipt in Sv. deželo, spomladi 1909 pa prvič v Ameriko, ki je nanj napravila silen vtis, drugič je šel tja še istega leta oktobra. V maju 1911 je šel tretjič v Ameriko in obiskal tudi Kanado. Vtise iz Egipta in Palestine je zbral v knjigi „Na Jutrovem“, ki jo je izdala Družba sv. Mohorja v Celovcu l. 1908. O vtisih s svojega prvega potovanja po Ameriki je spisal v nemščini knjigo „Quer durch Amerika“. 1912 pa je začelo izhajati njegovo največje delo „Amerika in Amerikan-ci“. Knjigo je ilustriral J. Vavpotič.

Med prvo svetovno vojno je Trunk kot njegov sosed Meško veliko trpel, bila sta preganjana, imela sta preiskave, zaslišanja in šla sta v ječo. Bil je čas, ko ga sam označi: „Ovduhov v hlačah in krilih je mrgolelo okrog nas kakor čebel okrog matice, kadar je roj“. Obdolžili so ga, da je imel iz grobnice pod cerkvijo speljan telefon, ki naj bi noč in dan delal. Imel naj bi tudi podzemeljski rov tja do Zilje k izdajalcu Mešku, ki ga je podaljšal do italijanske meje. Tako je vojaštvo z dvojnim kordonom obdalo cerkev, župnika Trunka so stražili štirje orožniki in naredili preiskavo. Telefon so iskali tudi v tabernaklju in med orglami, a niso ničesar našli. Zaprt je bil v isti ječi kot Meško, ne da bi vedela drug za drugega. „Konfiniran“ je bil na Jezersko, kjer naj bi opravljal službo duhovnega pomočnika.

Tam je ostal od 12. aprila 1916 do 1. januarja 1917, ko je postal župnik v Borovljah, kjer je dočakal konec svetovne vojne in doživel vse boje za Koroško in plebiscit, čigar 50-letnico obhajamo letos.

Po plebiscitu se je Trunk umaknil iz Beljaka v Bače, kjer pa je kmalu dobil odlok, da mora oditi iz občine. 20. julija 1921 se je s težkim srcem odzval povabilu za Ameriko. Mislil je, da morda le za nekaj let, da se utegnejo razmere na Koroškem spremeniti, in bi se vrnil.

V Ameriki je tri leta prebil v Fuldi blizu Berwicka, North Dakota, nato na slovenski župniji v Leadville, Colorado, kjer je ostal 22 let. 1. septembra 1946 pa se je preselil v San Francisco. Hudo mu je bilo: „Zdaj sem čisto sam na nepregledni severodakotski preriji. Le cerkvica in Bog v njej sta mi soseda. Srečen in zadovoljen sem, a vendar — brez domovine“.

In še danes piše. Piše članke za „Ameriškega Slovenca“, ko je vsa leta pisal članke, razprave, opise, potopise, vtise in dogodke.

Trunk je dobil ameriško državljanstvo, ko je bil odtrgan od domovine, poudaril pa je: „Moja narodna zavest more biti le slovenska.“ Ostal je zvest tudi svojemu poklicu. Še sedaj vsako jutro vstopi v cerkev, marsikdaj se opre na obhajilno mizo in v kapeli daruje svojemu Bogu.

(Prinašamo nekaj značilnih slik iz Trunkove knjige „Spomini“)

Organizacije

Str. 37/38. „Zavedni Slovenci so ustanovili „Beljaško omizje“, nekak družinski klub. Vsak teden so se shajali, gojili petje, imeli predavanje, zahajali v okolico. G. Rožanc je zložil in uglasbil nekako himno: „Beljaško omizje ... trdnjava na meji ...“

Pisane „ustave“ nismo imeli, držali smo se pa strogo demokratičnih načel.

Značilna sta dva dogodka. Nov uradnik je s proge na Kranjskem prestavljen v direkcijo. Več tovarišev ali prijateljev pride z njim, vsi pridejo tudi v omizje. Pa sedi tam — svečenik! Bogme, gledajo izpod čela. Toliko, da ni izbruhnilo, kipelo je že. Starosta pozdravi, kakor je bila navada. Mučno. Niti znaka običajne urbanitete ali civilizirane olikanosti, le temni pogledi. Ločitev duhov pa taka! Takoj spet spregovori in krepko postavi fanatikom glave na prava mesta. Pozneje smo bili najboljši prijatelj.

Iz Maribora pride poštni uradnik, poln ciničnih protiverških idej. Zasrbelo ga je, začne prodajati iz svoje krame. Prijazno in odločno mu povemo, da smo pravi demokrati. Težko je požiral, pa le požrl. Še danes si dopisujeva in prav rad omenja — Boga!

V Beljaku je bilo v raznih službah več sošolcev z gimnazije. Ko smo se srečali, je šlo oko na drugo stran. Tudi nekaj Slovencev je bilo, ki so se narodnostno uklonili — krilom, postali mevže in ničle. Bile so izjeme, ker je ljubezen mednarodna, ampak nemške žene so nam pokradle silno veliko tako potrebne inteligence. Kot dijak narodnjak, še radikalen, kot mož, ko bi moral nekaj za narod in zase storiti — figa.“

Na vrhove

St. 42/43: „Konec rožnika (po potovanju v Egiptu in Palestini) sem bil zopet doma. Škof dr. J. Kahn me je povabil na planino Blatnico ob štajerski meji, kamor je prišel tudi sam na oddih v družbi tedanjega tržaškega škofa Nagla, poznejšega kardinala na Dunaju. Prijetna družba, marsikaj izveš na sprehodih. Škof Nagel je razumel prizadevanje Slovencev. Bile so tedaj homatije. Slovenci so šli v skrajnosti.

Po vrnitvi sva z bratom odšla na Triglav. Na Dovjem sva obiskala rojstni dom Mikučevega dedeja pri Železniku.

Na poti srečava župnika Aljaža, „triglavskega očeta“. Ste ne Triglava so navpične. „Ali premagava?“ vprašam. „Saj sta junaka,“ odgovori. Brat ni bil na vrhu, jaz sem zmagal. Dne 18. avgusta leta 1906 videl „kras slovenske sem zemlje“ z najvišje točke Slovenije; v Leadvillu, Colorado, sem pa živel 22 let še 300 m višje!

Leta 1908 je prišel obisk iz Amerike. Bil je nekaj dni pri meni gost. Začel sem se učiti še angleščine, da bi bilo vsaj za silo. Uči se jezika dežele, kamor potuješ, če ti je za vtise in užitek. Tako potujem v Ameriko. Noč je, ko neha parnik „dihati“. Zjutraj stopim na krov. Ostra sapa brije, sonce blešči. Na prvi pogled ujamem kip Svobode, kos mostu v Brooklynu, nekaj nebotičnikov. Nisem naseljenec, le obiskovalec. Tudi mene je že prvi pogled na Ameriko očaral. Čudo za čudom se odkriva, ko prodiram bolj in bolj v osrčje. Ni le za oči. Zastrmi tudi duh. Odkriva se mi tudi, da je Amerika dežela vseh možnosti... Kjer koli se zglasim, najdem prijazen sprejem in vso pomoč. Amerika je napravila name vtis. Ni manjkalo mikavnih vabil. Pisati morda kaj, da, ostati, ne!

Zagovarjam se

Str. 64/70: „V lastno obrambo in zagovor moram reči, da je bil v mojem srcu od nekdaj čut za pravičnost precej razvit. Že kot otrok nisem mogel prenašati, da so iz šole grede „več-

ji" brez vsakega vzroka strašili ali celo topli „male". — „Čemu? Kdo vam daje pravico do tega? Pustite jih vendar pri miru, saj vam ničesar ne store, storiti ne morejo," tako sem sam pri sebi modroval ali tudi katero rekel... V dijaških letih me je hudo bolelo, da so Nemci mene ali druge Slovence kot „bindišarje" na stran potiskali in nas sramotili. „Ste mar vi kaj več? Čemu nam jemljete pravico do enakosti, ki nam jo je Bog vsem dal!" Ko se je z leti duševno obzorje razširilo na narodno in politično življenje, se je ta naravni čut pravičnosti v meni še bolj razvil, še težje sem prenašal vsako krivico, smešenje, tlačenje in poniževanje. Zoprni so mi bili tovariši, ljudje, ki so kazali zverinske nagone nasilnega ravnanja, kratili drugim njih pravice, jih tlačili, bodisi v zasebnem, bodisi v javnem, političnem in narodnem življenju. Nasprotno pa mi je bil vsak prijatelj, ki se je izkazal pravičnega, Slovenec ali Nemec. Tako sem sodil dijake, profesorje in vsakega. Vedno sem mislil, čutil narodno. Kot šovinist, prenapetež nisem bil, vsaj upam. Še danes imam med praviimi Nemci srčne, odkrite prijatelje.

Ječa se odpre

Bilo je 11. marca 1916. Popoldne bi moral imeti verouk v Vazah. Dopoldne sem se pripravljaj za pridigo, daši sem navadno govoril praznim klopem. Z okna moje sobe se je videlo na cesto, ki drži ob cerkvi proti Zilji. Na njej je bil ta dan izredno živahen promet, vse se je trlo in gomazelo po cesti. Prvi trop gre mimo, dalje proti Zilji. Meško, skrij se, pote gredo!

Za prvim tropom pride drugi. Ta pa ne gre naprej. Pred cerkvijo se začne zbirati. Njih divji pogledi se obračajo na župnišče in na okna bližnjega stanovanja. Začne mi postajati nekam vroče. Trije civilno oblečeni gospodje, nekaj žensk in štirje žandarji se izločijo iz množice, namerijo korake proti župnišču... Vrata župnišča zahrešče. Že ta oblastni nastop mi je povedal, da nisem več gospodar v hiši. Nekaj

govore z deklo. Takoj nato začujem težke korake proti svoji sobi. Potrka. „Naprej!“ pravim. Trije civilisti in štirje žandarji z nasajenimi bajoneti vstopijo. Trenutno vztrepetam, a se takoj zopet pomirim.

„Gospod župnik Trunk?“ me vpraša eden izmed civilnih gospodov. — „Na uslugo, gospodje,“ odvrnem. Ne da bi se mi kdo predstavil ali pokazal kake poverilnice — kdo bi se zaradi ubogega župnika za take stvari menil! — mi pravi: „Imam nalogo pri vas napraviti hišno preiskavo. Vi ostanete pod varstvom gospodov orožnikov tukaj, se ne smete nikamor ganiti, ničesar se dotakniti, dokler se ne vrnem. Ste razumeli?“ Prikimam, ker vsako prerekanje bi bilo zaman ali pa bi moj položaj še poslabšalo. Civilni gospodje odidejo, žandarji ostanejo pri meni za „anģele varuhe“. Povabim jih, naj se usedejo, priložim v peč, ker je bilo hladno, in študiram dalje.

Mislil sem, da bo trajalo kvečjemu kake pol ure, pa preteče ura, bliža se poldne, a gospodov od nikoder. Prosim „anģele varuhe“, če smem pozvoniti za kosilo, kar so mi milostno dovolili. Dekla pride vprašat, kaj želim. „Kosilo prinesi,“ ji naročim. „Takoj,“ pravi. Preden pojem, sem si mislil, bodo tu in na čistem zraku proti Vazam se mi bodo živci odpočili.

Poprosim, če smem nekam peš. A tudi tja sem moral v spremstvu c. kr. angela varuha. Menda so se bali, da bi jim utegnil tam skozi uiti.

V zvoniku udari eno. Začelo se je zasliševanje. Najprej personalia... Potem mi zabiči: „Opozarjam vas, da v lastnem interesu le samo golo in čisto resnico poveste, brez zavijanja, brez olepšavanja... ker vse vemo.“

Spraševanje je bilo vedno bolj smešno, tako da nazadnje sam nisem vedel, ali je resna preiskava ali je vse skupaj le z uradnim konjičkom uprizorjena komedija. Mož vstane in veli pisarju, naj zapisnik zaključi. Potem se obrne proti meni in me vpraša, če imam še kaj pripomniti. „Ničesar,“ mu lakonično odgovorim. „Zdaj pa podpišite!“ Komaj sem odložil pero, mi pravi preiskovalni komisar: „Gospod župnik,

vi boste šli v imenu postave z nami!" Kakor bi strela udarila vame, mi je zaprlo sapo. Ko si opomorem, kriknem: „Aretirati me hočete? Zakaj neki?“ Toliko čuta je še imel, da me ni izročil žandarjem, ki bi me gnali. Hitro se oblečem, agent vstopi, pa sva šla v ječo.

V ječi

Str. 84—93. Sam je dal odstavku ime: Ujetega ptiča tožba. „V prazni sobici, ni mize, ni stola, za durmi pečica. V kotu nekaj slamnjač, druga nad drugo, na katerih je Bog vedi kdo pred menoj delal pokoro. Svoje stvari položim na gornjo in začnem korakati po sobici gor in dol. A nobena prava misel mi ne pride. Le vest me tolaži. Duh božji pa je dihnil vame in mi rekel: Brat, pisano je: „Ako je kdo izmed vas žalosten, naj moli!“ Hlastno, kakor morda še nikoli sem pograbil brevir in začel: „Gospod, odpri moje ustnice!“ A moj Bog, pri najboljši volji je v takem mučnem položaju težko moliti. Razbolela duša je sicer pozabila na svojo boleost in mi kot usmiljenka še nadalje ljubeče prigovarjala: „Brat, pomiri se, četudi v ječi in naj te tudi vklenejo. V ječi in vkle-njeni so tisti, ki so te sem noter vrgli.“ Toda telo jo je pre-kričalo s svojim: „Gospod, odpri mi ječo in daj mi nazaj zlato prostost, katere dragocenost se mi je šele v tej uri v popolnem siju zasvitala.“ ...

„Nenehen ropot je vladal v hiši. Kaj ne bo! Stopnice kam-nite, vojaški čevlji nakovani s sekači. Vrat niso zapirali, am-pak loputali so z njimi, da se je vsa hiša tresla, in to vsako minuto. Straža, z nasajenim bajonetom, je vojaško stopala po hodniku gor in dol. Vedno enakomerni koraki so prozo do nervoznosti povečali. A čuj, nekdo prihaja proti moji sobi. Vrata se odpro, poveljnik vstopi, ne da bi potrkal. Za njim nekaj razcapanih vojakov. Temno, grdo me pogledujejo, ka-kor bi imeli živega vruga zaprtega, a nihče ne črhne bese-dice. Pograbijo zgornje slamnjače, dve spodnji, še bolj uma-zani, pusté in molče odidejo. Popoldan spet zaslišim težke

korake. Očitno jih mora prihajati več. Duri moje sobice se zopet odpro. Pred seboj zagledam žandarja, za njim dr. Ghona, mojega soseda . . .

Od tega trenutka sem bil čisto drug. Kakor bi odrezal, je ves strah zginil, se vsa tako moreča skrb razblinila kakor megla, ko posije jutranje sonce. Smejati sem se začel. Vse se mi je zdelo le smešno. Prešerno razpoloženje me je objelo in me ni zapustilo, dokler nisem bil zopet prost. Moja molitev je bila sicer slaba, a ker je bila volja dobra, je bila vendar uslišana, o tem sem prepričan.

„Pogumno potrkam na vrata. Vojak stražar pride gledat, kaj želim. „Pokličite mi poveljnika!“ Pride in vprašam ga, kako bo z večerjo. „Ich nicht weiss.“ Nemec ni. Tudi lica ne kažejo, dasi je izraz oduren. Morda je kak zagrizen socij. „Ste Slovenec?“ „Da, gospod nunec, Goričan,“ je odgovor. Mečka in mečka, končno pa le meni, da bi si dalo lahko iz hotela prinesiti kaj večerje. Švigne mi misel, zakaj ne iz župnišča. Napišem nekaj vrstic za deklo, naj pripravi nekaj večerje, da mi jo vojak prinese. „Gospod nunec,“ jeclja Goričan, „ne vem, če smem.“ „Nič,“ se odrežem, „kar pošljite vojaka dol in naj prinese!“ Tako je ostalo do zadnjega dne. Pozneje sem še v več primerih spoznal, da neustrašen nastop več premore kakor ponižna prošnja. Naročil sem knjige, pa še malo tobaka zraven, tako da sem imel vsega za potrebo, le prostosti ne.

„Nekoč mi je z večerjo vojak prinesel tudi polomljen stol. Usedem se na stol, kakor je pač šlo, večerjo pa na kolena. Prinese še lučko, ki jo postaviva na pečico. „Mrzlo je, gospod.“ „Ali nimate drv?“ vprašam. Še sem bil pri večerji, ko pride drug, da mi zakuri. Čisto tiho mi zašepeta: „Gospodine, je-li ste svečenik?“ „Da,“ odvrnem. „Ja sam tipograf iz Zagreba.“ Šepetaje mi razodene, da mu je srce takoj povedalo, kako in kaj je z menoj, da sem žrtev političnega preganjanja Slovencev. „I kod nas je tako,“ še pristavi in plašen odide.

Zvedel je tudi za Meška, da je v ječi. Prišel je Šturm, župnik z Brda, bil pa je tudi France Grafenauer, ki je bil v

sosednji sobi. Škoda, da se nisva prej naučila telegrafirati, bi se bila lahko skozi steno pogovarjala. Njegov zapor mi je dal precej misliti. Deželnega in državnega poslanca, moža, ki so ga spoštovali celo nasprotniki, gredo „zašit“. Presneto ostra sapa mora briti proti Slovincem.

„Moj preiskovalni sodnik je bil dunajski Nemec in pred vojno v Pontablju. Očitek je bil, da sem bil v Ameriki in da so pri meni našli nekaj ruske literature. Mislim, da mu je moj pristrčni smeh zadostoval, tembolj, ko sem še prešerno dostavil: „Upam, da se bo vendar kdo našel, ki ruski razume in bo pojasnil vsebino tiste ruske knjige, ki ni nič drugega kot prestave iz Toussainta za vaje, ker poleg drugih jezikov tudi nekaj ruskega znam. Pojasnim mu še, da sem že pred vojsko, torej ko vendar ni bilo tako nevarno, začel z učenjem ruščine, ker sem resno nameraval potovati skozi Sibirijo okoli sveta. Videl sem, da se mu obraz omiluje, moje potovanje se mu je zdelo verjetno. „A tako?“ pravi. „Saj ste bili že štirikrat v Ameriki.“

In vendar ni bilo še konca: „V zvoniku vaše cerkve je bilo opaziti znamenja. V levem zvoniku, od koder se vidi proti Mariji na Zilji, so jih opazovali.“ Povedal sem: „Da je kdo dajal kaka znamenja z mojega zvonika, tega sicer ne morem tajiti, odločno pa zanikam, da bi jih bil jaz dajal. Zadnjič sem bil v zvoniku v jeseni, ko sem vzel mero od zvonov, kakor nam je bilo ukazano. Cerkovnik je razobešal cesarsko zastavo, morda jo je kaj pustil skozi lino viseti, ker je bila dolga. Tudi vojaki so se večkrat v stolpu z zastavicami vadili dajati signale. Za nekajkrat vem. Zadnjič je bilo še nedavno.“

Iz ječe

Str. 99—103: „Dan je podoben dnevu, samo vsak še nekoliko daljši zaradi negotovosti, kaj in kako bo. Dne 25. marca pride zopet obisk, kakor obišče prijatelj prijatelja. Bil je neki nadporočnik iz Idrije. Njemu sem posojal slovenske

knjige. Potožil sem, da me malo dolg čas tare. „Ali nimate nobenega časopisa?“ me vpraša. „Mislim,“ pravim, „da je prepovedano.“ „Menim, da ne,“ odvrne, „sicer pa vprašajte inšpekcijo.“ In res je bil odgovor: „Ne!“ Prijazni obisk je bil zares dobro krščansko delo, dasi niso dnevi bili manj polževi in sva z Meškom pogosto zelo „polemizirala“. Najhuje je bilo gledati ljudi, ki so se zunaj veselili pomladanskega sonca, tu pa je bila ječa, tema, zima, noč.

„A sonce, in če že ne sonce, vsaj zarja zlate svobode je posijala tudi name... Trdi koraki se čujejo vedno bliže moji sobi. Vstopi moj preiskovalni sodnik. Že njegovo oko in obraz mi povesta zadosti. Srce mi poskoči. Iz zavitka mi poda polo, naj berem. Bilo je nekako tole: „Zaenkrat ste prosti, a preiskava teče dalje. Prepove se vam hoditi v zvonik. Okoliša Beljaka ne smete zapustiti...“ „Ste zadovoljni?“ me prekinе. „Kako bi ne bil!“ A imel sem pomisleke. „Okoliša ne smem zapustiti. Kdo bo pa v Vaze, ki so zunaj tega okoliša, v šolo hodil?“ „Idite na policijo, tam vam bodo dali za to potrebno dovoljenje!“ Zahvalim se.

„Takoj nato je straža dobila povelje, da me izpusti. Razdelim smotke med vojake, vzamem kovček in odidem. Zame ni več ječe. Doma me debelo gledajo, ko pridem tako nepričakovano. Kakor blisk se raznese novica, da sem na svobodi. Dobri me prihajajo pozdravljat, drugi povešajo glave. Izvem, da so zašili tudi župnika Ražuna iz Št. Jakoba, župnika Šnedica v Lipi. Pripovedujejo mi, kako je bilo pri hišni preiskavi, kaj ljudje vse govorijo, kako so me sodili, večinoma seve obsojali, celo moji najožji sorodniki. Mrtvega leva vsakdo brčne. Čez nekaj časa pride g. Meško s svojim svežnjem. Prav podobno mu je šlo kot meni.

„Popoldne istega dne sem šel v mesto. „Oh, ah...“ je ta ali oni dejal in hitro ubral drugo pot, da bi se ne nalezal kakih „veleizdajalskih“ bacilov. Nekateri so mi prišli tudi čestitat. Upam, da je bilo več prave prisrčnosti kot narejene ali hinavščine. Ta ali oni mi je stisnil roko, ki je prej govoril: „Saj sem dejal, da je Trunk veleizdajalec, ki zasluži biti povišan — na vislice.“ Taki smo ljudje.

„Ko se je nad Slovenci zbirala nevihta, se je general Scoti sicer izrazil, da nas bo dal vse pobesiti, a to je bila le pretirana grožnja, da bi pa vse nas slovenske duhovnike odstranili, na to so resno mislili. Res je, da je prišel tedanji divizijski župnik, Čeh po rodu, bolj vojak kot duhovnik, k proštu po uradni škofijski list in vzel tisto številko s seboj, ki je prinesla znani odlok „Maxima cura“, kjer so navedeni razlogi, zaradi katerih se sme župnika odstraniti iz župnije. Nedvomno so ga na komandi, ki mu je to ukazala, temeljito preštudirali, ali jim nudi kako oporo ali ne.

„Major, ki je imel to stvar v rokah, se je obrnil na opata na Tanzenbergu, da bi mu poslal toliko in toliko nemških duhovnikov za slovenske župnije. Opat je bil toliko pošten ali kaj, da mu je odgovoril, da jih nima. In vendar sva morala iti dva: Meško in jaz.

Dobil sem pisanje:

Knezoškofijski ordinariat, Celovec.

Prečastitemu g. župniku G. M. Trunku,

Sv. Križ pri Beljaku.

Prečastiti!

Pozivate se, da takoj zapustite svoje mesto in prevzamete službo duhovnega pomočnika na Jezerskem. Pred odhodom tja gor se morate predstaviti svojemu prevzvišenemu nadpastirju.

Dr. F. Quitt, gener. vikar

Na Jezersko

Str. 104—110. „Duhovnik sem 21 let, župnik 18 let, instaliran mestni župnik od l. 1904. A čuj, takoj kot kaplan na Jezersko, v gore... toda najprej k škofu, kjer bo najbrž padala toča. Mračne misli, ki jih je pa, kakor sonce jutranjo meglo, požrlo ime — Jezersko. Od nekdaj je bila moja želja bivati med gorami. Zdaj celo moram tja. Ali si morem kaj boljšega želeti? Tu me bodo tako vedno grdo gledali. Od Nemcev pridem med Slovence. Sicer me je zaušnica, ki sem

jo s to degradacijo dobil, malo zaskolela. No, pa saj ni bila prva, da bi bila vsaj zadnja.

Drugi dan grem v Celovec, na „pranje“, brez najmanjše bojazni. Vest mi je bila čista, škof moj osebni prijatelj, kaj mi morejo! Odstavili so me, morajo povedati razlog, torej se oni zagovarjati zaradi kršitve cerkvenega prava, ne jaz. Ko pridem, je bila prva škofova beseda: „Saj veš, ni bilo mogoče drugače!“ Kmalu sva bila na čistem. Nobene toče, še grmenja ni bilo, pač pa mnogo smeha, ko sem pripovedoval, da sem v ječi zmolil do deset rožnih vencev na dan, torej napravil duhovne vaje najmanj za deset let. Tu sem zvedel tudi za razloge višje vojaške oblasti, zaradi katerih me je konfinirala.

„Beljak je,“ tako so jo podprli, „torišče vročih političnih bojev. Trunk, ki je voditelj zgornjekoroških Slovencev, se je intenzivno bavil s politiko. Sicer nismo pri njem našli nikaškega obtežilnega materiala, ker je zadosti premeten, da je pravi čas vse skril, kar bi ga moglo kompromitirati, a se nam ravno zato zdi potrebno, da ga konfiniramo.“ — Nočem delati predpisov glede njih dolžnosti, a ne vem, če ne bi bilo umestno, da bi bila cerkvena oblast malo oponirala. Pa kaj boš? Vojska je.

„Preden sem odšel za pomožnega hribovskega pastirja, so mi za slovo priredili še „odhodnico“ v podobi in okviru nove hišne preiskave. Menda so dobili „škrupelne“, da prvič niso dosti temeljito naredili. Bilo je v nedeljo. Ravno h kosilu sem se spravljal, ko prideta dva k meni.

„Smo že zopet tu,“ pravi prvi ter takoj pristavi: „Berite tole!“ Okrajni komisar mi pri teh besedah poda odlok deželne vlade, po katerem se razpušča podporno društvo „Drava“, katerega tačasni predsednik sem bil, in odreja zaplembo vseh društvenih knjig, spisov in premoženja. Društvo „Drava“ smo beljaški Slovenci ustanovili l. 1906. Z nabranim denarjem smo podpirali nekaj dijakov. Sicer pa je bila naša „Drava“ vedno bolj suha, nikoli ni silila čez bregove, ker ni bilo prevelikega naliva v njene blagajne. A v vladnih očeh je morala biti silno nevarna.

„Čudno! Ravno v soboto prej sem malo pospravljaj. V blagajni je bil spodaj predal, ki ga policija očitno ni zapažila. Tam so bili spravljene spisi „Drave“. Sicer ni bilo po moji sodbi prav nič nevarnega. A kaj v takih časih ni nevarno? Hotel sem pustiti vse pri miru. A notranji glas mi veli: Sežgi! In sežgal sem. Ko bi ne bil, bi bilo šlo v 24 urah vse na policijo in ne vem, če bi ne bilo kakih sitnosti. Tako sta pa gospoda lahko vse odnesla, ker je bilo bore malo. Kam je premoženje izginilo, še danes ne vem. Morda za vojno „posojilo“.

V ponedeljek sem odšel „kaplanovat“. Dvanajstletnega župnikovanja pri Sv. Križu je bilo konec.

„Konfin“ pravimo pri nas široki gori. Mene so torej prav po koroško konfinirali, poslali med gore. Prav tako g. Meška. S Kranjci so malo bolj kavalirsko ravnali. Hribarju so odkazali Solnograd, Koblarju Zagreb, Maslju, pisatelju „Gospodina Franja“, Klosterneuburg. S tem je bila kajpada Avstrija rešena in nemštvo na konju, dokler ni oboje prišlo na psa.

„Ne vem, kako je prišlo, da je deželni predsednik, grof Lodron, izdal na prebivalstvo „ferman“, naj dobro premislijo, preden podajo oblasti kako ovadbo. Vse je kazalo na naš primer, toliko da imen ni bilo. Morda je gospod le še imel nekaj sramu pred javnostjo, a ker se oblast nikoli ne zmoti, temveč mora vedno imeti prav, so nas kljub očitnim lažnivim ovadbam poslali v kot kakor psa, ki tujcu zobe pokaže.

„Na Jezerskem je čas potekal kakor povsod, v znamenju raznih kart. Ko bi človek papir jedel, bi se lahko zdebil od njih, ker teh je bilo na cente, masti in drugega še za pod noht ne. Oddajali smo zvonove, ne da bi s prstom mignili za njih ohranitev, ker to je bilo najstrožje prepovedano. Kdo bi se pa tudi upiral, ko so prišli z bajoneti ponje! Kolikor jih niso že prej, so jih pobrali zdaj. Zraven pa še vso bakreno, cinasto in svinčeno posodo in blago. Skoraj v vsaki hiši so imeli krasne bakrene kotle, ki so jih ob košnji, ko so imeli več najetih, nujno potrebovali. Jokali so skoraj, ko so jih znašali skupaj, a so vse dali, ker je šlo za „Avstrijo“. Premožnejši so imeli še stare cinaste posode, prave umetnine,

lahko bi jih ohranili, a vse, prav vse so položili „domu“ na oltar. Kaj še? Saj vemo, da so zdaj te posode razpostavljene v raznih salonih tistih, ki so znali dobro izrabljati — bebce.

„Kmalu sem pa dobil nasvet, da naj prosim za Borovlje, ki so bile razpisane. In res dobim od deželne vlade odlok: „Predlagan za Borovlje.“ Od 1. januarja 1917 sem bil župnik v Borovljah. Petnajstega je bila instalacija. V Borovljah nisem bil z dušo, a imam lastnost, da računam z razmerami, kakršne so.

V Ameriko

Str. 180—186. „Imel sem od cerkvene oblasti dovoljenje za trimesečni dopust in sem šel v lastno stanovanje v Bače. Komaj se mi je posrečilo, da sem stanovanje dobil, ker sta že vladala na Koroškem „Heimatsdienst“ in socializem. Strašni so bili prizori dan na dan. Nemškutarija je besnela, divjala. Zmagovalci so delali, kar se jim je zljubilo. Držal sem se doma, niti najožjih sorodnikov v vasi nisem obiskal. „A čemu si tu?“ „Zakaj ne greš?“ „Kdaj boš šel?“ so kričali nemškutarji.

Dne 10. grudna dobim od občine odlok: „Na predlog domovinskega sveta v ‚Latschach‘ ste po paragrafu... s tem spodenj iz občine, ker imate politične shode po hišah... in v treh dneh morate ta kraj zapustiti, župan.“

Sestavim na okrajno glavarstvo krepak rekurz in protest, a odpraviti se moram. Kam naj grem? V Jugoslavijo? Nimam dovoljenja in ga tudi tako hitro ne dobim. Moja prva misel je bila sicer iti tja. Na srečo dobim prav po naključju isti dan brzojav od škofa, naj pridem k njemu v zasebni zadevi. Tretji dan grem. Na železnici me prav pošteno obrcajo in ozmerjajo. Saj smo zapadno kulturni! Škof mi ponudi stanovanje pri sebi, dokler rekurz ne bo rešen, in se tudi osebno zavzame pri vladi zame. Moj dopust naj bi potekel 1. svečana 1. 1921. Več župnij je bilo razpisanih, ker je beg povzro-

čil strašne vrzeli. Škof mi nekaj namigne, a videl sem, da noče z resnico na dan. Pozneje sem zvedel, kako je bilo. Dasi je koroška vlada slovesno zatrjevala, da zaradi plebiscita ne bo nikogar nadlegovala, je vendar po „Heimatsratih“ stikala za duhovniki, ki so ostali. Držal sem se kot klop in se nisem zmenil, da so mi namigovali s kolom. Pognati me, to bi bilo nevarno, sam nisem šel. Škof mi namigne, da bo „zate najbolje, ako prosiš za pokoj“. Škof je moj predstojnik, niti za trenutek se mu nisem ustavljal, usedel sem se in napisal prošnjo. Tako sem „šel“ v pokoj. Na pokoj bo treba čakati, rekurz zaradi izгона tudi ne bo tako hitro rešen, škof pravi, ostani tu in ostal sem.

„Bil sem brez dela, dasi ne brez jela. Prav po naključju se je začelo nekaj presti z Ameriko. Povabila nisem sprejel lahkega srca, ker domovina je le domovina, Amerika pa tu-jina. Dne 20. julija 1921 sem odšel, dne 20. avgusta sem pri-spel. Zdaj sem čisto sam na nepregledni severodakotski pre-riji. Le cerkvice in Bog sta mi soseda. Srečen in zadovoljen sem, a vendar — brez domovine. V svojih spominih na ne-srečno domovino, ki jih s tem zaključujem, sem morda kako krepko, za tega ali onega le prekrempko rekel. Naj mi tisti oprusti. Ko sem pisal te Spomine, duša, tako polna vsako-vrstnega gorja, še ni prišla v ravnotežje. Namenoma nisem mislil nikogar žaliti.

Razen uvodnih poglavij sem pisal Spomine v letih 1922 in 1923.“

*

Ob Novem letu 1948 je v San Franciscu še zapisal kot uvod v Spomine: „Kar sem izkusil in doživel, presojam, ka-kor se je meni vtisnilo, kakor sem doumeval in razumel. Pre-sojam, ne sodim. Soditi more le javnost, ki bo moje skromne Spomine čitala, ali sem dogodke v dobi življenja pravilno ali napačno presodil. — Dosegel sem precej visoka leta. Sto-jim na skrajni meji človeškega življenja. Skoraj bo prešlo in bo končano. Spomini ostanejo.“

Odhajanje v tujino po načrtu

Po uradnih podatkih naj bi bilo v Zahodni Nemčiji na delu okoli 56.000 Slovencev in Slovenk. Veliko se jih je tam že poročilo med seboj ali z Nemci, oziroma Nemkami in se nemara ne bodo nikdar več vrnili v domovino.

Odhajanje Slovencev v tujino se nadaljuje iz tedna v teden, pa je kljub temu doma še vedno na tisoče brezposelnih. Zvezne in republiške oblasti skušajo tok delovne moči v tujino urejati in voditi. Zvezna vlada in njeni organi so sklenili več pogodb v tem pogledu. Iz Beograda je odšlo v začetku letošnjega leta v Nemčijo 36 sindikalnih uradnikov, da organizirajo delavce iz Jugoslavije in poskrbe za njihovo povezavo z domovino... Na eni strani naj bi jih varovali pred propagando politične emigracije, nasprotnice komunističnega režima v Jugoslaviji, na drugi pa naj bi skrbeli, da bodo ti delavci nalagali svoj zaslužek, oziroma prihranke v jugoslovanskih denarnih zavodih. V preteklosti oboji taki napor niso bili posebno uspešni. Politični propagandi ni v tujini mogoče zapreti vrat, od prihrankov jugoslovanskih delavcev v Nemčiji in drugod po Evropi pa naj bi bilo poslanih v Jugoslavijo v hranitev komaj dobro četrtno.

Ameriška domovina, 3. 4. 1970.

Župnijski občni zbor

Slovenske župnije so začele prakticirati demokratičen način izvolitve cerkvenih odborov. Tako so „zborovali“ v župniji Brezmadežne s čudodelno svetinjo in sicer v nedeljo, 15. februarja. Zborovali so verniki, člani župnije, ki je glede delavnosti precej razgibana. Tako bi človek pričakoval, da bo udeležba pri zborovanju večja, se pravi, da se bo več ljudi zanimalo za delo cerkvenega odbora. Pa ne samo to, da se bodo zanimali za delo, ampak tudi za to, kdo bo prišel v novi

odbor. Toda udeležba je bila v primeri s številom faranov zelo majhna. To se pravi, da samo demokratični način volitev ljudi ne pritegne. Tudi delo kot tako, ki ga mora odbor opravljati med letom, ni več privlačno. Verjetno da cerkvenemu odboru manjka avtoriteta, možnost kontrole in odločanja ter soodgovornosti. Za predsednika je bil znova soglasno izvoljen g. Štefan Serec.

Tudi v slov. župniji v Montrealu izbirajo svoj cerkveni odbor na demokratični način. Tam imajo pa kar dvakrat volitve: primarne, kjer izberejo kandidate in končno, ko so kandidatje izvoljeni. Udeležba pri teh volitvah je bila nekoliko boljša, saj je pri drugih volitvah volilo 111 upravičencev. Za predsednika je bil izvoljen g. Štefan Prša. Dosedanji predsednik g. Anton Štibernik je postal pa blagajnik.

Ameriška domovina, 3. 3. 1970.

Med sobrati

KOPER

Umrli: V petek, 8. maja, je umrl Lucijan KRAJNIK, kredski župnik. Znano je, da so se na povratku s pogreba 24. septembra lani ponesrečili 4 duhovniki. France Drole z Breginja je bil takoj mrtev, drugi težko ranjeni, najbolj med njimi pokojni Krajnik. Prestal je vrsto operacij, končno pa je oslabljeni organizem odpovedal. Pogreb je bil pri Sv. Luciji na Mostu, odkoder je bil pokojnik in položili so ga ob njegovih starših, 10. maja.

Osebnе spremembe: P. Jože KUNŠEK, OFM Cap, je postavljen za župnijskega upravitelja v Šempasu.

MARIBOR

Osebnе spremembe: Za župnijske upravitelje so bili imenovani: Anton FAKIN na Cankovi. Jožef PRESNIK v Sromljah. Ivan STRNAD v Galiciji pri Celju. Anton ŠERUGA na Muti. Franc ZU-

PAN pri Sv. Marjeti pri Rimskih Toplicah in istočasno za upravitelja Sv. Miklavža nad Laškim.

Za kaplana pri Sv. Križu na Slatini je bil nastavljen Janez ZUPANC. Za duhovnega pomočnika pri Sv. Jakobu v Slovenskih goricah pa Anton STEKL.

Letošnji novomašniki: 29. junija so bili posvečeni v Mariboru:

1. ANTOLIN Štefan, rojen 12. 9. 1942 v Odrancih;
2. BRGLEZ Vili, roj. 12. 8. 1945 v Cirkovcah;
3. ČEBULC Vili, roj. 16. 1. 1944 v Šoštanju, posvečen na Petrovo na Prevaljah;
4. GUMILAR Friderik, roj. 13. 4. 1938 pri Sv. Juriju v Prekmurju;
5. KOCBEK Ciril, roj. 10. 8. 1945 v Gornji Radgoni;
6. KOLMANKO Jože, roj. 1. 3. 1945 v Pertoči v Prekmurju;
7. KVASNIK Leopold, roj. 13. 11. 1946 na Prevaljah, posvečen prav tam;
8. MAJC Anton, roj. 2. 4. 1946 v Kuzmi v Prekmurju;
9. MAROVT Niko, roj. 6. 12. 1944 v Šmartnem v Rožni dolini;
10. TAJNIK Martin, roj. 17. 9. 1943 v Šoštanju;
11. TURINEK Jože, roj. 17. 9. 1943 v Šoštanju;
12. VIZJAK Jože, roj. 18. 3. 1945 pri Svetinjah;
13. ZEMLJIC Mirko, roj. 13. 7. 1944 pri Sv. Lenartu v Slovenskih Goricah.

Redovniki iz mariborske škofije so bili posvečeni:

Frančiškan fr. BOHAK Janko, roj. 28. 3. 1944 v Studenicah pri Poljčanah.

Lazarist DOMANJKO Stanko, roj. 17. 10. 1943 pri Sv. Juriju ob Ščavnici.

Salezijanec IMPERL Franc, roj. 24. 10. 1942 v Razboru pri Zidanem mostu, posvečen v Razboru.

Umrli: Dne 30. maja je umrl na Gornji Polskavi OREL Ivan, župnik, rojen 18. 10. 1899 v Mozirju, posvečen 28. 6. 1925 v Mariboru. R. I. P.

LJUBLJANA

Osebnе spremembe: Duhovnik Vinko TOŠ se je zaradi bolezni naselil v kartuzijanskem samostanu v Pleterjah. Za župnij-

ske soupravitelje so bili imenovani: Maks KOZJEK za Polom. Zdravko HAJNRIHAR za Kranjsko goro in Rateče-Planica. Jožef LUSIN za Gorenji Logatec.

Za kaplana sta bila imenovana: lazarist Peter BERIŠIČ v Kranjski gori in Ratečah, salezijanec Franc Skrabl v Cerknici.

N o v o m a š n i k i : Posvečeni so bili na praznik sv. Petra in Pavla v Ljubljani diakoni:

1. Florijan BOŽNAR, roj. 29. aprila 1942 v Črnem vrhu nad Polhovim Gradcem;

2. Jože BRATKOVIČ, roj. 1. februarja 1946 v Št. Jerneju;

3. Marko BURGER, roj. 12. aprila 1944 v Šmihelu pri Novem mestu;

4. Jože DOLŠINA, roj. 12. februarja 1946 v Zagorju ob Savi;

5. Jože DROLČ, roj. 13. marca 1945 v Mengšu, doma v Šmartnem v Tuhinju;

6. Edvard EBERL, roj. 12. novembra 1942 v Ljubnem;

7. Martin ERKLAVEC, roj. 11. novembra 1941 na Rudniku;

8. Matija HAM, roj. 27. aprila 1944 v Ljubljani — Sv. Peter;

9. Peter HOČEVAR, roj. 17. septembra 1945 v Žužemberku;

10. Martin HOČEVAR, roj. 29. maja 1945 na Suhorju;

11. Jože KOMLJANEC, roj. 8. februarja 1943 v Šmarjeti;

12. Vincencij MALOVRH, roj. 21. januarja 1945 v Šmartnem pri Kranju, doma v župniji Predoslje;

13. Tomaž NAGODE, roj. 13. septembra 1945 v Ljubljani — Trnovo;

14. Jože PACEK, roj. 12. aprila 1945 v Nemčiji, doma v Sv. Križu ob Krki;

15. Nikolaj PAVLIČ, roj. 5. decembra 1945 na Vranji peči;

16. Jože PRIJATELJ, roj. 19. aprila 1938 v Št. Vidu pri Stični;

17. Janez SLABE, roj. 21. marca 1944 v Rovtahn;

18. Franc ŠKULJ, roj. 27. julija 1945 v Sv. Križu ob Krki;

19. Ciril TOMČ, roj. 25. oktobra 1944 v Ljubljani — Trnovo;

20. Jože TOMŠIČ, roj. 19. marca 1944 na Brezovici pri Ljubljani;

21. Alojzij URAN, roj. 22. januarja 1945 v Šmartnem pod Šmar-no goro;

22. Stanislav ZIDAR, roj. 6. decembra 1942 v Ribnici;

23. Janez NOVAK, SOCist., roj. 28. aprila 1944 v Višnji gori.

Novak in Prijatelj sta bila posvečena 29. junija v Stični.

24. Anton JERMAN, OFM, roj. 23. januarja 1944 v Ljubljani — Vič;
25. Jože ROBLEK, jezuit, roj. 15. avgusta 1938 v Predvoru;
26. Alojzij KROTEC, SDB, roj. 17. marca na Preloki, posvečen v Rimu 1. marca letos;
27. Metod LAMPE, SDB, roj. 13. oktobra 1942 v Cerknici;
28. Alojzij SNOJ, roj. 19. avgusta 1942 v Ljubljani — Rakovnik, posvečen 21. marca 1970 na Rakovniku;
29. Anton LAVRIČ, CM, roj. 1. januarja 1932 v Loškem potoku.

GORICA

U m r l a : Dr. Nikodem PLET je umrl v bolnišnici v Vidmu. Rodil se je 1. 1888 v Aiellu, posvečen je bil 1912 po nadškofu Sedeju. Bil je kaplan v Romansu, župni upravitelj v Villese, med prvo vojno je bil interniran, po vojni je postal župnik v Marianu, dokler ni 1966 stopil v pokoj.

Msgr. Josip Cirotto je umrl v Gorici 23. maja. Rodil se je v Riese 19. marca 1891. Posvečen je bil 30. maja 1920. Bil je kaplan v Kobaridu in nato na Placuti v Gorici, 6. junija 1948 je postal kanonik v Gorici, kjer so mu bile poverjene razne naloge. R. I. P.

CLEVELAND

Tu je bilo posvečenje 11 novomašnikov v soboto, 30. maja. Med temi sta tudi dva rojaka: Frank KOSEM, ki je naslednjega dne opravil novo sv. mašo pri Mariji Vnebovzeti v Collinwoodu, in Jožef BOŽNAR, ki je pa imel mašo pri Mariji Brezmadežni v Torontu v Kanadi; njegovi starši namreč živé v Timminsu, Ontario.

Obema iz srca čestitamo!

O s e b n e s p r e m e m b e : Novomašnik Frank KOSEM je nastavljen kot kaplan v Lorain. — Artur ZANUTIČ od Sv. Vida k Sv. Pavlu, Euclid. Anton SRŠEN kot kaplan k Sv. Vidu. — Rajmund HOBART gre od Sv. Felicite k Sv. Kristini.

OMNES UNUM — vez slovenskih duhovnikov v zamejstvu ♦ Izdaja in ureja: Konzorcij lista „Omnes unum“, Via della Sagrestia 17, 00120 Città del Vaticano ♦ Upravo lista vodi in ga tiska: Družba sv. Mohorja v Celovcu ♦ Za list odgovarja: dr. Janez Polanc. (Naslov obeh je: Viktringer Ring 26, 9020 Klagenfurt, Austria, Europa)

